

49 (289).
ZAVEN S.NİN HİKÂYESİ
(1927, Nikomedia[İzmit] doğumlu)
TOSUN

İzmit Bahçecik taraflarında sadece Ermeniler yaşardı. Katliam döneminde birçoğunu sürgüne gönderdiler; birçoğunu da katlettiler. Birçok kıızı da götürüp kendilerine karı olarak aldılar. Benim Tosun isimli bir Türk dostum vardı. O günün birinde bana dedi ki: "Benim annem Ermenidir; ama ben küçükken bırakıp Bulgaristan'a gitmiş. Annemin babası büyük bir kuyumcuymuş ve ona şöyle demiş: 'Türkten doğan çocuğunu bırak; gel bizimle Bulgaristan'a gidelim'.

Kız da öyle yapmış. Babam Türktü; bir Türk kıızıyla yeniden evlendi; yeni kardeşlerim oldu. Yıllar geçti. Sonra Bulgaristan'dan bir adam geldi ve sorup soruşturmaya başladı, 'Böyle Tosun isimli birisi var mı? Anası onu arıyor.' diye. Ben Bulgaristan'daki anneme mektup yazdım 'Anne, ben büyüdüm. Seni görmek istiyorum' dedim. Annem cevabında dedi ki: 'Noel'de Taksim'e turist olarak geleceğim.' Ailemle gittim; ben kendisini tanımıyorum. Baktım ki, bana benziyor: mavi gözlü, yuvarlak yüzlü. 'Anne dedim, ben Tosun'um'."

Gözlerimizden yaşları akıyordu. Birbirimize sarıldık, öpüştük. Hemen arabaya koyup köye götürdüm. Köylüler toplandılar. 'Annem geldi' dedim. 'Anne, ne istersen buyur ye' Hepimiz ağladık. Babam bile ağladı. Geçmişini, Ermeni karısını hatırladı. Ama ne yapabildik ki. Bizim kaderimiz bu. Evimizde bir ay kaldı.

Ona: 'Sana ne almamı istersin?' dedim.

Bulgaristan'da şimdi Ermeni bir kocası varmış. Binbaşı bir oğlu, iki kıızı varmış. Zavallı kadın sırrını kimseye anlatmamış.

Dedim ki: 'Anne kal burda.'

'Hayır' dedi, 'çocuklarım var; kalamam. Nubar'a, Anuş'a, Sirarpi'ye yazık olur.'

Annem Bulgaristan'a, ailesinin yanına döndü.

Aradan altı ay geçti; annemin oğlu Binbaşı Nubar karısıyla Bulgaristan'dan Karaköy'e geldi. Karımla karşılamaya gittim; ama onu tanımıyorum. Başladım bağırmaya: 'Nubar! Kardeşim Nubar! Ben burdayım!'

Eliyle işaret ettiğini gördüm; yanaştı beni kucakladı: 'Vay! sen benim kardeşimsin. Annem şimdiye kadar bize bir şey söylememişi' dedi ve birbirimize sarıldık. Doğruca köye götürdüm."

Tosun hem ağlıyor hem de anlatıyordu. Kan çeker, değil mi?

Bir gün Tosun, Binbaşı Nubar'ı ve karısını bizim dükkâna getirdi. "Bak" dedi Tosun, "bunlar Ermeni."

Nubar bizi görerek: "Selam. Bu Tosun sizi çk severmiş. Hep 'Çok güzel Ermeni dostlarım var' diyor. O yüzden de beni buraya getirdi. Şimdiye kadar Türkiye'de bir ağabeyimizin olduğunu bilmiyorduk" dedi.

Kahve ikram ettik. İçip gittiler.

Bizden sonra Tosun, Nubar'ı kuyumculara götürmüş; Nubar'ın karısını altın hediyelere boğmuş. "Ne istersin? Yüzük mü? Pandantif mi? Al sana benden hatıra olsun" diyerek hediyeler vermiş. Biz bütün bunlara şahidiz.